

MESÉVILÁG.

Szerkeszti: KELEMEN ANDOR.

A baba meséje.

Feje hasadt, haja kopott
Szemén is a festék,
Repedések futják össze
Kis porcellán testét.

Letört karja üregébe
Pók verte fel sátrát,
A molybogár leette már
Róla a ruhácskát.

Évek óta hevert így a
Kamra szögletébe,
Csúfolódva mérte végig
Egy-egy kis egérke:

— Szép kisasszony meddig tart még
Ez a gyászos élet,
Haj, mikor még ránk selyemben,
Szin bársonyban nézett.

Azzal az is elsomfordált
Továbbant nyomban
S a babácskát elfeledték
Lassan a lím-lomban.

Tegnap aztán a kis Ili
A kamrába járva
Reáakadt az elhagyott
Nagy beteg babára.

Jaj, — sikoltott, anya lelkem
Nézd csak, mit találtam
— Nekem adod? Megfürdetem
Gyöngyös aranykádban.

Megfésülöm, ezüst ruhát
Adok rája szépen,
Nem is veszünk több babácskát
Már ebben az évben.

Az árval anyus inkább
Tudod mit csinálnék?
A szomszédné puszta telkén
Nagy az inség, árnyék.

Meleg ruha, kendő kéne
Kis lánya fejére,
Hadd ne fázzék meg az árva
Hideg őszre, télre!

Andor bácsi.

Bokréta.

(Mese.)

Bokréta boci volt és ott tartották kötőféken a szériuskertben. A homloka tele volt tarka foltokkal, szép selymes volt a szőre. Hajh, sóvázkodtam, ha én egyszer azt a szép bocihátat végigsimíthatnám. Bokréta azonban messze volt, mert messze volt tőlünk a szériuskert is, s csak a kutágas kávjájaról kiabálhatunk, fütyürészhetünk át Bokrétának. Bokréta ilyenkor szomorúan el-elbődült, hogy attól még jobban erőt vett rajtam a nyugtalanság.

Este összeszedtem a bátorságomat és odaállítottam a szülém elé. — Édes — motyogtam el magam.

— Mi a baj, gyöngyöm?

— Beteg vagyok — kékültem, sápadoztam.

— Hol, te? — tapogattak meg.

— Haj, nem lehet azt megmutatni, — csóváltam a fejemet végtelen kétségbeeséssel. De már erre összeszaladt a ház.

— Mutasd kis aranyom — sajnálkozott az öreganyám, — hadd fuvom meg.

— Panaszd el szépen — göngyölgetett édesanyám is — hadd hallom meg, attól meggyógyul bizonyosan.

Én csak csóváltam, csavartam a fejemet tovább. No, már erre a jámbor ezüsthaju nagyapám is elrúgta magát: — Hejnye pernahájder, rúgkolj ki vele hát, ne tartsd szörnyűködésbe az egész házat.

— A boci — sirtam el magam.

— Boci? — nyílt tágra az édesapám szeme.

— Bo-ci? — rakta elnyújtott hangon anyám csipőre a kezét.

— Bo-ci? — mordult el nagyapám is a bajusza alatt, és félkezével hajlós fűzfavesszőt kezdett suhogtatni. Még a kis hugom is elkacagta magát a muzsikáló óra alatt: bo-ci-i-i!

— Ennyi a bajod? faggatott apám.

— A bocit szeretném, — feleltem elszántan — vegyék meg a bocit, ami a Zsákka Marciék szériujében van.

— Hátha te a bocit szeretnéd fiam, én meg azt szeretném, ha a faluvégi kis akácok megnőnének. Segíthetsz-e rajta?

— Én nem tudok segíteni rajta édesapám, de a bocit azért nagyon, nagyon szeretném, még ha kikapok is.

— Nem kapsz ki édes fiam, — fedett édesapám jóságisan tovább, — a bociról azonban tégy le, gyermek kezébe a könyv való, a boci nem játékszer.

Én azért egész éjjel forogtam, hánykolódtam és igen furcsákat álmodtam össze, — a bocival is, hogy hozzám jött, végignyalogatta a kezemet: Ne félj kicsi gazdám, elkísérlek a világ végére is.

Másnap édesanyám már nem tudta tovább nézni a halványkodásomat, kendőt kapott a vállaira és elment. Titokban észrevettem, hogy Zsákák felé. Egyszer aztán künn csak nagy sivitás támadt.

— A boci — rontott be kis hugom gömbölyülő szájjal.

— Na, itt van a bocid, — örvendezett öreganyám is — most már játszhatol vele.

Kitámolyogtam, reszkető térdekkkel. Csakugyan ott állt előttem egy megtermett tulok, amit mi a Zsá-